

'Thank God I'm in Europe' beschouwing bij Wereldvluchtelingendag 20 juni 2020

Dominique Ballegeer – ORBIT West-Vlaanderen

Vorig weekend (13-14 juni) keek ik naar de **Vranckx-reportage (Nomaden)** op Canvas: 'Thank God, I'm in Europe' (gemaakt vorige winter, dus nog voor de Coronacrisis).

De uitzending ging over het lot van zoveel jonge vrouwen, vaak nog meisjes, gevlucht uit de Afrikaanse landen Eritrea en Ethiopië, en hun tijdelijk verblijf in een Brussels opvangtehuis: **'Sisters House'**. Velen probeerden (nog steeds) de oversteek naar Engeland.

Ik zag en hoorde schrijnende getuigenissen van jonge en ontheemde mensen, uitgeput en tijdens hun lange vlucht uitgebuit en vaak misbruikt. Maar ook heel duidelijk voelbaar was hun veerkracht na zoveel ellende én ook de verwarmende solidariteit van vele Belgen in een breed Burgerplatform, met mijn kritische blik daarbij: de politieke overheden die schitteren in hun 'afwezigheid'.

Sinds 2001 is 20 juni door de door de Verenigde Naties – via de VN-Vluchtelingenorganisatie (UNHCR) - vastgelegd als **Wereldvluchtelingendag** (World Refugee Day). Momenteel zijn bijna 80 miljoen mensen in onze wereld: vluchteling, intern ontheemd of asielzoeker, steeds meer ook in Latijns-Amerika. Sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog vorige eeuw (75 jaar geleden) was dit getal nooit zo hoog! Wie daaraan nog zou kunnen of willen twijfelen, duidelijke cijfers en statistieken in overvloed... Proberen we vooral voorbij deze berekende gegevens de mensen te zien waarover het gaat, met een eigen gelaat en een eigen geschiedenis. Paus Franciscus benadrukt dit voortdurend. Bovendien is meer dan de helft van al deze vluchtelingen kind of minderjarig, dus nog meer kwetsbaar.

De COVID-19 crisis veroorzaakte dit jaar wereldwijd een algemene 'lockdown', maar ondertussen blijven miljoenen mensen op zoveel plaatsen in deze wereld op de vlucht en ontheemd door oorlog, geweld, vervolging, uitbuiting en armoede en ook steeds meer door de klimaatopwarming. De vluchtelingenkampen op de Griekse eilanden, de verwoestende sprinkhanenplaag in Afrika, de situatie in Syrië, Jemen, Congo, Venezuela en noem maar op... waren geen 'nieuws' meer.

Misschien wordt de uitspraak: "Blijf in uw kot", de 'zin van het jaar'. Maar hoe zou je dat doen, als je geen 'kot' hebt? Toen ook bij ons het Coronavirus duidelijk aan het uitbreken was, werd plots massaal 'gehamsterd'. Men vocht bijna voor een rol wc-papier. Vluchtelingen en asielzoekers zonder documenten en geld konden helemaal niet hamsteren. In de vele warme lentedagen van de voorbije maanden bleven zo ook velen van hen 'in de kou' staan. Ook de asielprocedures gingen in 'lockdown': gesloten deuren aan het 'Klein Kasteeltje' in Brussel met enkel een papieren melding in het Nederlands en het Frans. Versta dat maar eens als je uit Latijns-Amerika, Afrika of het Midden-Oosten komt en enkel Spaans, Arabisch, Tigrinya... spreekt. De straat werd dus 'hun kot'.

Ik wil van dit schrijven geen 'klaagmuur' maken, maar dat bij wijze van spreken het **straatkatje Lee** uit Perú meer aandacht in de media krijgt, dan de mensen op de vlucht, die hier ook recht hebben op humane opvang (bed, brood, bad én begeleiding!), dan word ik wel 'opstandig'.

Nu de grenzen worden geopend om terug toeristisch te kunnen reizen, verlang ik, samen met vele medestanders én met de vier werkwoorden van Paus Franciscus, dat deze open grenzen ook steeds vluchtelingen en asielzoekers mogen **verwelkomen, beschermen, bevorderen en integreren**.

Laat vooral SOLIDARITEIT een positief en aanstekelijk humaan virus zijn, of met de woorden van de Latijns-Amerikaanse schrijver Eduardo Galeano: **"In het vaderland van de solidariteit zijn er geen vreemdelingen"**.

Dominique Ballegeer is regiomedewerker van ORBIT West-Vlaanderen en lokaal actief in Welzijnsschakel Jakoeboe (Oostende) en in Pro Migrantibus westvlaanderen@orbitvzw.be